Al poble de Catalunya

Crida del Comitè Central del P.S.U.C.

treball

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 395 Barcelona, 20 d'agost de 1.974 PREU: 8 Ptes.

El 30 de juliol s'ha fet pública, simultàniament a Madrid i a París, la constitució de la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA.

Aquesta Junta reuneix al seu si dirigents de partits polítics, d'agrupacions socials i d'organismes democràtics de diverses nacionalitats i regions espanyoles -entre elles Catalunya-, així com personalitats de marcada significació pública, i comprèn un ventall de forces que va des de comunistes fins a monàrquics, des de treballadors fins a grans capitalistes,

La Junta Democràtica d'Espanya, constituïda "amb caràcter obert", es proposa de "vigilar, coordinar, impulsar, promoure i garantir el procés constituent de la democràcia política a Espanya".

El Programa de la Junta és el següent:

1 La formació d'un govern provisional que substitueixi l'actual, per tornar a l'home i a la dona espanyols, majors de divuit anys, llur plena ciutadania mitjançant el reconeixement legal de totes les llibertats, drets i deures democràtics.

2 L'amnistia absoluta de totes les responsabilitats per fets de naturalesa política i l'alliberació immediata de tots els detinguts per raons polítiques i sindicals.

3 La legalització dels partits polítics, sense exclusions.

4 La llibertat sindical i la restitució al moviment obrer del patrimoni del Sindicat Vertical.

5 Els drets de vaga, de reunió i de manifestació pacífica.

6 La llibertat de premsa, de ràdio, d'opinió i d'informació objectiva als mitjans estatals de comunicació social, especialment a la televisió.

7 La independència i la unitat jurisdiccional de la funció judicial.

8 La neutralitat política i la professionalitat, exclusivament militar per a la defensa exterior, de les Forces Armades.

9 El reconeixement, sota la unitat de l'Estat espanyol, de la personalitat política dels pobles català, basc, gallec i de les comunitats regionals que ho decideixin democràticament.

10 La separació de l'Església i de l'Estat.

11 La celebració d'una consulta popular, entre els dotze i divuit mesos comptats des del dia de la restauració de les llibertats democràtiques, amb totes les garanties de llibertat, igualtat d'oportunitats i imparcialitat, per a escollir la forma definitiva de l'Estat.

12 La integració d'Espanya a les comunitats europeies, el respecte als acords internacionals i el reconeixement del principi de la coexistència pacífica internacional.

UN FET DE DIMENSIÓ HISTÒRICA

La dimensió històrica d'aquest fet no pot escapar a ningú.

La Junta Democràtica es constitueix, en efecte, en el moment més crític que hagi conegut mai la dictadura que, des de fa 35 anys, oprimeix els pobles d'Espanya.

Aquesta dictadura, culpable d'haver segrestat les llibertats democràtiques, culpable d'haver regnat pel terror i la violència, culpable d'haver lliurat el país a una minoria corrompuda i àvida de privilegis, culpable d'haver intentat liquidar per la força la personalitat nacional de Catalunya, havia arribat ja al seu esgotament abans de la malaltia que ha dut el dictador a les portes de la mort.

Aquesta dictadura es troba prop del col.lapse. L'agonia d'en Franco és l'agonia de tot un règim. La caiguda del feixisme a Portugal i a Grècia accelerarà aquesta agonia.

Es impossible preveure amb detall quin serà el final definitiu. Però és segur que la desaparició, ja imminent, de la figura del "Caudillo" precipitarà -precipita ja- el desconcert a les esferes del poder, les intrigues i les lluites de camarilles, la descomposició, en suma, d'un sistema polític contrari als interessos de la immensa majoria dels es

Ni Franco ni Juan Carlos, ni cap invent continuista!

Al poble de Catalunya

(Continuació)

panyols. la mort física del dictador serà rebuda pels pobles d'Espanya amb una immensa alegria, que pot expressar-se i ha d'expressar-se sortint en massa al carrer a exigir l'amnistia i les llibertats polítiques.

El règim intenta perpetuar-se ell mateix a través dels anomenats mecanismes successoris, ficció legalista sense cap valor, que ja han entrat en acció amb el traspàs provisional de poders a Juan Carlos.

Tolerarem la continuïtat d'un règim com aquest?

NO HO PODEM TOLERAR! Hem d'oposar-nos-hi enèrgicament; hem d'unir-nos tots -siguin els que siguin el nostre horitzó ideològic i la nostra posició social-, impulsar un vast moviment que doni el cop de gràcia al franquisme, amb Franco o sense.

L'encariment insuportable del cost de la vida, la situació dramàtica de l'agricultura, els signes múltiples de la profunda crisi política,social i econòmica, de la degradació moral provocada per la minoria irresponsable que ens governa, susciten un malestar que, malgrat totes les mesures repressives, es manifesta en totes les classes i capes de la societat, en tots els sectors d'opinió, a través de lluites de masses, de preses de posició públiques i altres vies.

L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

A Catalunya, a tot Espanya, el poble està en ebullició i no vol el continuisme. VOL UN CANVI! I aquest canvi no pot ser altre que el pas a la democràcia, que no és possible amb cap evolució des de dintre del règim sinó únicament per una ruptura amb aquest.

Fins ara l'aspiració al canvi democràtic havia trobat un límit en la inexistència d'una alternativa de govern que donés garanties als més amplis sectors de la societat. Amb la Junta Democràtica d'Espanya aquest límit desspareix.

Els catalans podem enorgullir-nos d'haver estat els primers a aconseguir una àmplia unitat de les forces antifranquistes amb la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques, l'Assemblea de Catalunya i altres formes de convergència i diàleg. Però les llibertats catalanes, com les de la resta d'Espanya, no es juguen sols a Catalunya. Només una alternativa democràtica per a tot Espanya pot constituir una alternativa real de poder Avui la tenim gràcies a la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya, amb la qual les forces democràtiques catalanes unides hauran d'establir la col.laboració més estreta.

La Junta Democràtica d'Espanya crea al país una situació completament nova i serà un factor fonamental de la descomposició del règim a les acaballes.

Entrem doncs -i ningú no ho pot ignorar- en uns MOMENTS DECISIUS I CAPITALS DE LA HISTÒRIA DEL NOSTRE POBLE!

C A T A L A N S !

Els comunistes saludem la constitució de la Junta Democràtica d'Espanya com un gran èxit i com una culminació dels esforços i dels sacrificis fets durant anys per fer sortir el nostre país de la negra nit del feixisme. La valorem com una confirmació rotunda de la política propugnada durant anys pel nostre Partit de cara a un pacte polític entre tots els antifranquistes sense exclusió, destinat a acabar amb la dictadura i a donar la paraula al poble.

Estem segurs que la difusió d'aquesta notícia aclarirà la perspectiva del canvi, desvetllarà l'entusiasme, estimularà les ànsies de llibertat a tot arreu.

A Catalunya fomentarà la lluita de les masses i atraurà noves forces cap a la unitat de tot el poble, cap a la creació i el desenrotllament d'organismes de l'Assemblea de Catalunya a barris,pobles i ciutats com a marc principal de convergència de totes les organitzacions, entitats, moviments i personalitats que són partidaris de la democràcia i el reconeixement dels drets nacionals de Catalunya Eixamplarà el marc del diàleg i la col.laboració amb forces polítiques i socials de dreta inclusivament aquelles que fins ara no formaven part de l'oposició democràtica, impulsarà els esforços per posar les bases d'un GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA. Degut al reconeixement explícit de la personalitat política del poble català, facilitarà la col.laboració de Catalunya amb els altres pobles d'Espanya en la tasca comuna d'implantar la democràcia a tot el país.

EL DESENLLAÇ DEPÈN DE TOT EL POBLE

Però per a enderrocar un règim polí tic cal, a més a més d'un pacte, una força que provoqui la seva caiguda. I aquesta força al nostre país l'ha de constituir essencialment l'acció de les masses a les fàbriques, als llocs de treball i d'estudi i al carrer.

El desenllaç depèn, doncs, de nosaltres, de tots.Ningú no pot eludir la seva responsabilitat en moments tan greus.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya s'adreça a la classe obrera, al poble de Catalunya, i els exhorta a superar tota actitud passiva, d'espera. Crida els treballadors, la pagesia, els estudiants i professionals, els industrials i comerciants, els funcionaris de l'Estat i de l'Administració local, totes les capes de la població, a una acció múltiple contra la dictadura i la seva caricatura continuista. Crida també els qui s'hagin pogut beneficiar,en un o altre moment, de la dictadura i que avui senten la necessitat de posar-hi fi, a unir-se a l'oposició democràtica en un esperit de reconciliació nacional per donar el cop definitiu al franquisme.

Crida els membres de l'Exèrcit i les Forces d'Ordre Públic a refusar el paper que el règim els vol fer jugar com a defensors d'uns minoria condemnada per la història; a facilitar el trànsit ineluctable cap a la democràcia sense violències; a posar-se al costat del poble, a inaugurar una nova etapa en les relacions entre poble i Exèrcit com la que s'ha obert a Portugal.

Crida l'Església de Catalunya, els catòlics catalans, que vénen aportant una contribució tan considerable a l'acció per la reconciliació i les llibertats polítiques i nacionals, a reforçar llur activitat al costat de les forces democràtiques.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya denuncia la utilització de les armes per part de la Guàrdia Civil contra pacífics manifestants a Carmona, que ha ocasionat un mort i un ferit greu, i les recents agressions de grups feixistes que pretenen provocar un clima de guerra civil per frenar el moviment democràtic. Aquestes agressions mostren clarament qui són els interessats a provocar violències al nostre país.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya crida tot el poble a saludar la constitució de la Junta, a divulgar-ne el programa, a mobilitzar-se en grans accions de masses, a preparar i realitzar la VAGA GENERAL i la VAGA NACIONAL, a lluitar decididament sense donar treva al franquisme, a crear i multiplicar a tot arreu, en el curs de les lluites, centres de poder democràtic que arraconin el poder dictatorial fins a desplaçar-lo.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya crida molt especialment tots els comunistes a posar-se al capdavant de les lluites, a multiplicar la seva iniciativa, la seva capacitat de direcció política, la seva audàcia i combativitat, el seu esperit de sacrifici.

NI FRANCO NI JUAN CARLOS,
NI CAP INVENT CONTINUISTA!

ENDAVANT CAP A LA RUPTURA DEMOCRÀTICA,
CAP A LA LLIBERTAT!

El Comitè Central del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

(Els subtítols són de la redacció de TREBALL)

Ja existeix una alternativa a la dictadura

Visca la Junta Democràtica d'Espanya!

Als mateixos moments que Franco era traslladat de l'hospital a la seva "clínica privada", el 30 de juliol passat, s'iniciava a l'Hotel Intercontinental de París una conferència de premsa en la qual el professor Calvo Serer i el nostre company Santiago Carrillo anunciaven a més de cinquanta periodistes espanyols i estrangers la constitució de la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA.

El mateix dia el text de la Declaració era lliurat als corresponsals estrangers de Madrid. El desplegament policíac destinat a protegir el trasllat del dictador moribund al Pardo va impedir la celebració a Madrid d'una conferència de premsa equivalent a la de París.

ECO INTERNACIONAL

El mateix vespre el diari francès LE MONDE informava àmpliament de la creació de la Junta. Les tres cadenes de la TV francesa van retransmetre en el seu noticiari imatges de la conferència, i una de les tres va retransmetre, a més a més, una entrevista amb en Calvo Serer. Ràdio París va dedicar enterament l'emissió d'aquella nit a la constitució de la JUNTA, incloent-hi una entrevista amb Calvo Serer i Santiago Carrillo.

Els mitjans de comunicació dels principals països europeus van dedicar molt espai l'endemà a comentar la significació del fet, que la opinió pública interpreta -després del que ha passat a Portugal i a Grècia- com el començament de l'agonia del règim feixista espanyol.

PRIMERES REACCIONS FRANQUISTES

Els periòdics espanyols reberen ordres estrictes de no donar cap altra informació de la conferència de París que no fos la de la nota distribuïda per l'agència EFE, on es barrejaven l'esforç per salvar la cara parlant de l'esdeveniment i un intent groller de minimitzar la seva important significació.

Dies més tard, ARRIBA i d'altres periòdics obedients als "consells" del Govern i a les directrius ultres publicaven diatribes infames contra el nostre company Santiago Carrillo -amplificades després per la ràdio i la TV-, barònetre del desconcert i el pànic que la noticia de la constitució de la JUNTA havia causat en els rengles franquistes.

LA NOTÍCIA S'ESTÉN

Menys sotmesa a les pressions oficials, la premsa setmanal -concretament CAMBIO 16 i TRIUNFO- han informat amb objectivitat i respecte de la conferència de l'Intercontinental de París, i l'opinió pública del país ha començat a saber que existeix a Espanya una JUNTA que representa, per la seva constitució i pel seu programa, una alternativa democràtica a la dictadura.

A Barcelona s'han distribuït milers d'exemplars de la declaració de la JUNTA.

Ha causat una satisfacció particular aquí conèixer que ja existeix a nivell de tot Espanya un organisme unitari, plasmació del Pacte per la Llibertat que hem vingut propugnant els comunistes, i que, com diu la Declaració de la JUNTA, "assumeix des d'ara, sota l'actual dictadura, o sota el sistema transitori que la substitueixi, la responsabilitat de vigilar, coordinar, impulsar, promoure i garantir el procés constituent de la democràcia política a Espanya".

LA JUNTA I CATALUNYA

El programa de la Junta coincideix, en el fonamental, amb els fins de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya (amnistia, llibertats, Corts Constituents), tot ampliant-los en alguns aspectes d'un gran interès, com ara la independència de la funció judicial, la separació d'Església i Estat, la neutralitat política de les Forces Armades i la integració d'Espanya a les comunitats europeies.

El punt 9 del programa de la JUNTA ha suscitat a Catalunya algun comentari desfavorable. Que el reconeixement de "la personalitat política dels pobles català, basc i gallec" es situí "sota la unitat de l'Estat espanyol" s'interpreta com una negació del dret d'autodeterminació.

Els comunistes creiem, però, que no és així. La Junta "es dissoldrà el dia que comenci l'exercici del poder polític legitimat pel sufragi universal dels espanyols": el seu programa és doncs provisional, de transició a la democràcia. La sortida, també provisional, que les forces de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA reclamem per a Catalunya és l'establiment de l'Estatut de 1932 que, per definició, suposa la "unitat de l'Estat espanyol". ¿Podem demanar els catalans que un conglomerat tan divers de forces de tot Espanya vagi més enllà que nosaltres mateixos en la reivindicació dels nostres drets nacionals? No, no és raonable. Sobretot si tenim present que el punt 11 deixa ben clar el postulat d'una "consulta popular per a escollir la forma definitiva de l'Estat".

El punt 9 no s'ha de veure com un regateig dels nostres drets, sinó al contrari, com un reconeixement -d'una manera o d'una altra- de la legitimitat de les aspiracions nacionals catalanes, basques i gallegues, avui inel·ludible per a qui vulgui passar per democrata. I per tant com una victòria dels moviments nacionals.

(Acaba a la pàg. 4)

Fem conèixer l'existència de la Junta i el seu programa!

Visca la Junta...!

(Ve de la pàg. 3)

DIVULGAR L'EXISTÈNCIA DE LA JUNTA

A Terrassa i Sabadell han aparegut ja inscripcions als murs que clamen: VISCA LA JUNTA DEMOCRÀTICA!

Malgrat les vacances estivals, a Barcelona i a d'altres indrets s'han dut a terme reunions informatives en les quals s'han aprovat resolucions i missatges d'adhesió a la JUNTA.

Promoure aquesta mena de reunions;fer conèixer l'existència de la JUNTA; explicar la seva composició i el seu programa; alçar una onada d'adhesions als seus objectius democràtics, constitueixen en aquests moments una tasca capital dels comunistes catalans, tal i com s'indica a la crida del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya que publiquem en aquest mateix número de TREBALL.

UN PAS DECISIU

La constitució de la JUNTA és un pas decisiu cap a la unitat que propugnen la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques i l'Assemblea de Catalunya. Serà un estímul per aconseguir a Catalunya un eixamplament de la unitat existent mitjançant acords amb forces de dreta que fins ara no participen als organismes existents. Impulsarà la cronció i l'enfortiment d'organismes unitaris locals o comarcals, lligats a l'Assemblea de Catalunya, susceptibles de promoure, en el moment oportú, els òrgans de poder provisional als diferents nivells que han de substituir els de la dictadura. Crearà les condicions per constituir un GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT representatiu de totes les forces i tots els corrents democràtics i nacionals de Catalunya. Serà un factor d'avenç de la lluita de masses cap a la Vaga General Política i la Vaga Nacional.

Ara, tot i que han d'incorporar-se a la JUNTA persones representatives de totes forces d'oposició, ja existeix una alternativa democràtica a la dictadura.

La JUNTA, constituïda "amb caràcter obert", és aquesta alternativa buscada durant tant de temps.

Consolidar la JUNTA, donar-li suport per tal que acompleixi els seus fins, és ara responsabilitat i missió de tots. Catalunya, capdavantera de la unitat antifranquista, ha de trobar a partir de les forces d'unitat ja assolides la seva manera pròpia de col.laborar amb la JUNTA i aportar-hi el màxim d'impuls i suport.

Moviment obrer

BANCA

Solidaritat i lluita reivindicativa

Divuit treballadors del Banco General del Comercio y de la Industria foren detinguts quan sortien d'una reunió en la qual varen discutir l'actitud a prendre davant de la situació conflictiva a la seva empresa. Després varen ser detinguts alguns treballadors més, la majoria de banca. La policia els acusa de ser militants del nostre Partit.

Malgrat que això s'ha produït el mes d'agost, la reacció ha estat important. Hi ha hagut una àmplia solidaritat que hom pot qualificar de massiva. ASSEMBLEES a nombrosos bancs , document signat per molts càrrecs sindicals, recollida d'ajut econòmic, paquets a Via Laietana i a la presó, força gent al Palau de Justícia quan hi passaren els detinguts, concentració i manifestació d'uns 800 treballadors de banca al Passeig de Gràcia. I també solidaritat des dels sectors de direcció d'alguns bancs: guardant els llocs de treball, anant en persona a Via Laietana, autoritzant assemblees a alguns bancs... I també la presa de posició del "verticalista" Valdellou (del "sindicat" de Banca) que s'ha interessat pels detinguts davant del governador civil.

Solidaritat en la qual, al costat de reivindicar el paper dels detinguts com a coneguts defensors dels interessos laborals, de tots els interessos i drets dels treballadors, s'ha afirmat el dret de qualsevol treballador a prendre posició política davant dels problemes del país, el dret, en definitiva, a organitzar-se en partits polítics.

Tota aquesta resposta solidària està accentuant ja les possibilitats, creant les bases, per a una mobilització massiva davant la imminent negociació del conveni col.lectiu interprovincial del ram de la banca. Precisament tot el contrari d'allò que els esbirros de la repressió pretenien amb les detencions!

Laude al Metall

El CONVENI PROVINCIAL del Metall de Barcelona ha anat al laude. Ha estat resultat tant de les dificultats dels treballadors metal.lúrgics de la "província" per pesar més directament i decisivament a les negociacions i imposar les reivindicacions obreres, com de la por d'Alcaina i companyia a la classe obrera. Por derivada de tot el procés en el qual es situen la plataforma dels 11 punts a partir de l'assemblea de càrrecs sindicals del grup d'automoció, la dels 18 punts de la comissió deliberadora , els milers de signatures,les assemblees, les concentracions als locals de la CNS de Barcelona, etc.Una presència parcial, encara molt parcial, del moviment obrer; però que va fer que l'Alcaina no gosés, COM ALTRES COPS, a signar un conveni provincial.contra els interessos obrers.

El laude no recollirà pas les reivindicacions obreres. Cal denunciar-lo! Però representarà una base de treball IMMEDIAT en la mesura que és denunciable legalment de manera immediata, en la mesura que poden ser imposades immediatament NOVES negociacions, NOVA comissió deliberadora, NOVA plataforma...

Passar del laude a la mobilització de masses: aquesta és la tasca de TOTS, ara.

TARRAGONA

Una lluita significativa: VALMELINE

En ple més d'agost s'està desenvolupant a aquesta empresa una acció obrera important per ella mateixa i important pel nivell general de combativitat obrera que posa de manifest. ATURS, tancaments, sancions col.lectives, expedients, noves vagues, concentracions massives a la porta de la fàbrica, quedant-s'hi TOTA LA JORNADA, concentracions i assemblees a la CNS, delegacions a altres fàbriques del polígon industrial promovent una àmplia solidaritat, altres a la Delegació del Treball... Aquestes són algunes dades d'una lluita que saludem, alhora que cridem a l'activa solidaritat amb les treballadores de VALMELINE, la lluita de les quals pot ser un símbol de les grans possibilitats d'aquestes properes setmanes, dels propers mesos.

El Govern té por

Descongelació de salaris

La descongelació salarial es pot considerar una de les mesures més espectaculars del consell de ministres del 9 d'agost. Un consell -val a dir-ho- força significatiu, per les coses que s'hi van tractar -algunes de les quals no s'han fet públiques- i pel fet que necessités un "petit consell" preparatori que va durar 14 hores, el dia 8. Tot plegat palesa l'elevat grau d'incoherència política, social i econòmica del govern i el desgast de Juan Carlos en la seva interinitat com a Cap de l'Estat.

Ens volem deturar aquí en l'anul.lació de la part del decret del 30 de novembre sobre la congelació de salaris, que establia un límit màxim d'un 14 per cent per als augments.

Per què aquesta "generosa" mesura ? ¿I com és que l'ha presa precisament aquest govern que no sap -i que no pot- com sortir-se de la crisi econòmica, crisi general al món capitalista i aguditzada a Espanya per la incapacitat avui del feixisme per a donar una solució concreta, coherent, a tots els problemes del país?

A la mateixa informació oficial d'aquests dies hi ha una primera resposta al per què d'aquesta mesura del govern. Durant els mesos de vigència del decret "congelador" la mitjana dels augments salarials conquerits pels treballadors ha estat del 20%,segons xifres oficials. Ha estat més forta la combativitat obrera que la llei del govern, si bé no a tot arreu. I ha pesat també la pressió obrera d'aquests darrers mesos,les grans lluites que hi ha hagut en aquest període, una de les millors expressions de les quals ha estat la vaga general del Baix Llobregat. Tot plegat apunta cap a les grans batalles obreres que es poden desenvolupar les properes setmanes.

Trencar, no solament de fet a nombrosos llocs sinó de dret a tot el país, el decret "congelador" ha estat ja, doncs, una victòria important de l'ofensiva de masses contra l'encariment.

El govern té por. No vol assumir públicament, davant dels treballadors, la responsabilitat per la resistència patronal a les justes reivindicacions obreres. És clar, però, que el fet d'haver trencat el decret del 30 de novembre no significa pas tenir ja conquerides les reivindicacions pendents. L'anul.lació del decret, en la seva part de congelació de salaris, "...s'entén sens perjudici dels límits establerts per a la repercussió en els preus...", segons diu el text aprovat al consell del dia 9, el qual afegeix que s'evitarà "... la formalització i homologació de convenis que puguin causar perjudicis a l'economia nacional..." És només un millor punt de partença; però molt important a tenir en compte per tal de ser, en definitiva, més conscients de la FORÇA real de la classe obrera i de la FEBLESA de l'enemic.

Allò que cal ARA és plantejar les necessitats pendents, elaborar PLATAFORMES reivindicatives A TOT ARREU. Exigències lligades als problemes posats i no resolts, reivindicacions lligades a allò que les victòries aconseguides mostren que és possible obtenir i com obtenir-ho L'ENCARIMENT continua ocupant un lloc fonamental entre els problemes. Els nous i escandalosos augments de preus de l'agost, les noves tarifes (nous DESCOMPTES!) de la Seguretat Social, signifiquen noves reduccions del valor real, del poder adquisitiu, dels salaris.

Un senzill càlcul, segons les xifres oficials, ens diu que, des del gener de 1973 fins el juliol de 1974, els preus han pujat un 25 per cent. A finals del 1974, en aquests dos anys, període que comprèn la firma de nombrosos convenis que ara caduquen, l'augment oficial haurà estat d'un 30 per cent com a mínim. A aquesta xifra (inferior de bon tros a la realitat de les economies obreres i al pressupost real del nostre poble) cal afegir els augments de productivitat, que en aquests dos anys sobrepujaran el 15 per cent.És a dir, que un 45 per cent d'augment fóra el MÍNIM perquè no augmentés l'explotació.

No cal dir que allò que decidirà serà la UNITAT, la COMBATIVITAT, la LLUITA dels treballadors a cada lloc.

Per tant, PLATAFORMES reivindicatives a tot arreu. No solament als llocs -i són molts i molt importants- on es discuteixen nous convenis, sinó també a tots aquells on, trencant o no el límit oficial, els convenis s'han signat sota la COACCIÓ que la vigència del decret congelador significava. ARA les condicions són unes altres; cal, doncs, REVISAR tots els convenis, totes les condicions de treball, a totes les empreses.

La situació al METALL (a la qual ens referim en un altre article), la de la CONSTRUCCIÓ (amb una plataforma aprovada en una assemblea de 500 càrrecs sindicals el 12 de juliol), a la FUSTA (en situació de LAUDE), la del TÈXTIL (amb nombrosos problemes pendents i un pes molt fort del decret del 30 de novembre a tots els convenis signats aquests mesos), a la BANCA i ASSEGURANCES (amb convenis generals de ram a discutir aquesta tardor), juntament amb els convenis de gairebé totes les grans empreses, són algunes dades que permeten establir les bases d'una gran mobilització obrera les properes setmanes i mesos, si sabem treballar adequadament.

La decisió del consell de ministres del 9 d'agost, la "descongelació", és, per tant, un fet que reafirma altre cop, en les condicions polítiques del moment, les grans possibilitats de mobilització de masses i de conquesta de les reivindicacions de les masses.

Portada del núm. de MUNDO corresponent al 10-VIII-74. Saludem que per primera vegada els problemes de la classe obrera apareguin a la premsa per la veu d'autèntics representants obrers, que han estat víctimes de la repressió patronal i franquista a conseqüència de la seva defensa dels interessos dels treballadors.

Vida del Partit

El Comitè Executiu proposa arribar als 6 MILIONS

El Comitè Executiu del P.S.U.C. ha decidit proposar al Comitè Central que la Campanya d'ajut a TREBALL i a la propaganda del Partit, que havia d'acabar el 23 de juliol passat, es prolongui fins al 31 de desembre amb l'objectiu de reunir SIS MILIONS DE PESSETES.

La proposta del C.E. es justifica per les noves necessitats creades per l'evolució de la situació política i per l'èxit assolit per la Campanya.

El 23 de juliol, data en què la Campanya havia de cloure's, havien arribat a la caixa del C.C. 4.303.264 pts; s'havia doncs sobrepassat àmpliament l'objectiu inicial dels 3 milions, tot i que encara no havien entrat a caixa les quantitats recollides el juliol.

La classificació de les 25 primeres organitzacions, a primers de juliol, era la següent:

1.	Universitats de Barcelona	247.800 ptes.
2.	Terrassa	223.407 "
3.	Mataró	206.510 "
4.	Comarca 30	197.634 "
5.	Santa Coloma de Gramenet	189.971 "
6.	Sabadell	148.838 "
7.	Badalona	119.512 "
8.	Cèl.lula Democràcia	97.352 "
9.	Horta	95.456 "
10.	Grup Bolívar	94.805 "
11.	Tarragona	85.748 "
12.	L'Hospitalet de Llobregat	69.990 "
13.	Comarca 20	65.888 "
14.	Cornellà-Sant Joan Despí	63.741 "
15.	Comarca 15	56.362 "
16.	Sant Andreu	55.825 "
17.	Besòs	49.403 "
18.	Casc Antic	46.454 "
19.	Grup Azteca	45.100 "
20.	Sant Feliu-Molins de Rei	39.196 "
21.	Camp de l'Arpa	38.400 "
22.	9 Barris	34.248 "
23.	Prat de Llobregat	28.133 "
24.	Gràcia	23.935 "
25.	Vilanova i la Geltrú	22.869 "

Endavant, cap als 6 milions!

CONDEMNES BRUTALS

Gran tensió el 23 de juliol davant el consell de guerra contra Oriol Solé Sugranyes i J.L. Pons Llobet, militants anarquistes del MIL i companys d'en Puig Antich. La sala estava plena de policies. La tensió va pujar quan els dos acusats van entrar a la sala emmanillats. Un advocat present entre el públic va reclamar en veu alta, indignat, que els fossin tretes les manilles, la qual cosa va motivar la seva expulsió de la sala.

Un dels dos acusats, en ser-li demanat que posés l'atenció deguda a les paraules que es pronunciaven, va replicar que el judici no era més que una farsa, preparada de cap a peus, que no tenia cap sentit. En el curs del desordre verbal que es va produir a continuació, un dels acusats va exclamar, dirigint se al Tribunal militar: "Vosaltres heu assassinat en Puig Antich!" Els acusats van ser expulsats aleshores de la sala y el judici va continuar en absència d'ells dos, que van abandonar la sala al crit de "Visca el comunisme!"

Com és prou sabut, les penes ignominioses que se'ls ha infligit són de 48 anys a Solé Sugranyes i 21 a Pons Llobet.

Turisme a l'aigua

Deixant de banda les causes que han dut la companyia anglesa COURTLINE a la fallida, el desastre turístic que sofrirà el nostre país serà una conseqüència directa de l'absoluta dependència de la nostra hostelleria respecte als grans monstres monopolistes estrangers, els "tours operators", que dicten la llei, rebenten els preus i s'enduen els beneficis. El govern, mancat de planificació turística real, és el principal responsable de la indefensió en què ara es debatran treballadors i empresaris del sector turístic. D'altra banda, la crisi posa de manifest la precarietat de l'economia d'aquestes comarques, basada quasi exclusivament en una font de riquesa tan externa i aleatòria com és el turisme.

STOP als preus!

Han pujat de preu aquest estiu: el pa la carn de porc, la llet, el cafè, el Metro de Barcelona (també el de Madrid), el peatge de les autopistes, els telèfons públics.

Es tem que pugin aviat: l'oli d'oliva les tarifes postals, la gasolina (fonts autoritzades havien dit que no pujaria el mes de juliol: mal presagi!).

Oficialment els preus han pujat del 16'3% entre maig de 1973 i maig de 1974: dels països de l'OCDE només ens guanya el Japó!

La cistella de la compra, però, és més sensible que les estadístiques oficials, i sap que alguns productes essencials han pujat el 40% i més. El retorn de vacances serà angunió per a milions de famílies. I al setembre caldrà afegir les factures de l'escola dels fills...

No es pot tolerar que mentre uns pocs fan fortunes fabuloses la immensa majoria pateixi aquestes angoixes. Busquem formes d'expressió d'aquest malestar (com a Madrid, on han reunit 20.000 firmes) i fem que la protesta sigui cada vegada més clamorosa, àmplia i unida!

Dibuix publicat en un full de l'Associació de Veïns Concòrdia, de Sabadell.

Sàbat cortesà al voltant d'un cadàver

El dia 19 de juliol, el sobtat agreujament de l'estat de salut del dictador va posar en termes molt concrets tots els problemes inherents a la seva desaparició física.

La precària recuperació aconseguida els dies posteriors, no treia validesa sinó que feia més clara l'afirmació del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya quan, en la declaració apareguda al cap de poques hores del fet, deia: "En Franco ha mort ja, almenys políticament. Cal posar fi a la comèdia de disbarats que representen a l'escena política espanyola un cadàver insepult, una família àvida i corrompuda i uns quants cortesans amb Juan Carlos com a figurant."

El cadàver insepult ha estat el protagonista inert d'acarnissades lluites de camarilles, instal.lades sobre un buit total de poder, davant dels ulls de l'opinió pública nacional i internacional.

Les grotesques agressions mútues entre els doctors Gil i Villaverde, es van saldar amb una provisional victòria d'aquest darrer, que ha aconseguit segrestar les deixalles del Generalíssim i situar-les al Pardo, sota un altre equip mèdic -en el qual no hi ha ni un sol dels metges que el van assistir a l'hospital Francisco Franco-, amb la finalitat de brandar-les contra la camarilla de l'Arias.

El 19 de juliol el cap del Govern, després d'un enfrontament en el qual es varen creuar amenaces, va doblegar el grup familiar d'en Franco encapçalat pel de Villaverde i, donant un cop d'estat de palau, va comunicar sota la seva responsabilitat el traspàs de poders a Juan Carlos, com ho demostra el fet que al Butlletí Oficial de l'Estat no sortís el decret firmat per en Franco, sinó una carta d'Arias Navarro assabentant-ne el president de les Corts.

En Girón va fer sentir la seva veu als passadissos de la clínica reivindicant el comanament del malmès Movimiento i el palau de la Zarzuela es va animar com a reducte contra el Pardo. En Romero, des del diari "Pueblo", va canviar d'opinió en pocs dies i, de negar la conveniència del traspàs de poders, va passar -després de la decisió de l'Arias- a demanar tots els poders per a Juan Carlos.

El sàbat es va engegar i les tensions desfermades continuen jugant al moment actual. L'enfrontament Juan Carlos-Arias contra la camarilla familiar està encara per resoldre's definitivament, com es traslluein dels titubeigs i de les informacions divergents que arriben del si de l'Administració.

És possible que l'Arias imposi momentàniament el seu criteri, o que la família, aprofitant el cadàver, elimini el cap del govern. En tot cas, allò que és indubtable és que el deteriorament del règim ha arribat al seu punt àlgid i que la incapacitat d'en Franco fa esdevenir ja impossible del tot la seva mediació.

Davant de la mort política del dictador, davant del buit de poder que s'obre al país, la necessitat de l'alternativa esdevé evident i la Junta Democràtica d'Espanya consolida l'oportunitat de la seva formació.

Portugal, Grècia ...i Espanya?

Amb immensa alegria saludem l'alliberament dels nostres germans grecs de la tirania militar feixista.

L'absoluta incapacitat política de la Junta militar que governava el país va culminar en l'aventura suïcida de Xipre, que ha precipitat el canvi; victòria de les forces democràtiques i esquerranes, que en cap moment no han deixat de lluitar malgrat una repressió ferotge. La pressió conjugada del III Cos d'Exèrcit i de la diplomàcia USA va obligar a cedir el govern a un equip civil presidit per Karamanlis.

(La crisi de Xipre, que mereixeria un comentari a part, ha posat de manifest no sols l'aventurerisme bel.licista de la Junta de Ghizikis, sinó també la fragilitat de l'OTAN i l'oportunisme dels imperialistes ianquis. La retirada de Grècia de l'OTAN -si es confirma- pot tenir conseqüències importantíssimes per a la correlació de forces militars al Mediterrani i, en qualsevol cas, és una nova desfeta política de l'imperialisme ianqui.)

A Grècia el procés és més lent i inesgur que a Portugal degut a les circumstàncies, prou conegudes, del canvi. L'aparell feixista resta dempeus; la depuració és lenta i cautelosa; el procés es duu a terme sota tutela.

Però les presons i camps de concentració s'han obert; s'ha decretat l'amnistia per a presos i exiliats polítics, i es prepara la transició a un règim de llibertats polítiques. Els comunistes surten finalment a la llum pública després de moltes dècades de clandestinitat i persecució. Karamanlis s'ha entrevistat ja amb Ilias Iliou, membre del Partit Comunista (dit de l'interior) i dirigent de la Unió Democràtica d'Esquerra (EDA). Una part de l'exèrcit també ha jugat en aquest cas -amb menys determinació que l'oficialitat portuguesa- un paper antifeixista.

En suma: EL FEIXISME S'HA ENSORRAT!

En pocs mesos Portugal i Grècia han retrobat la llibertat. Només queda a Europa un bastió del feixisme: Espanya. Tothom, dintre i fora d'Espanya, mira el franquisme, avui més que mai, com un anacronisme amenaçat d'una mort imminent.

Però no existeixen miracles. El franquisme només s'ensorrarà amb la lluita. El que Portugal i Grècia ens aporten és un gran estímul, i la convicció que els feixismes són molt més fràgils del que podia semblar.

Crim a Carmona

Tràgic balanç d'una manifestació pacífica a la ciutat sevillana de Carmona: un mort per un tret de la Guàrdia Civil, Miguel ROLDAN ZAFRA -de 37 anys i pare de 3 fills-, i un ferit de bala, Enrique RODRIGUEZ VALVERDE, de 16 anys.

La indignació ha encès tot Espanya. Els veïns de Carmona venien protestant des de feia temps per la manca de subministre d'aigua (algunes veïnes asseguren que l'aigua del Caudete no arriba a determinats barris de Carmona perquè l'alcalde del Viso la utilitza per a una urbanització!). Dies abans l'ajuntament ha via promès a una comissió de dones que el dia 1 d'agost n'hi hauria.

Aquell dia una gran gentada esperava ansiosament l'arribada de l'aigua des de la matinada, i en no produir-se, es va reunir una multitud que va interrompre la carretera Madrid-Cadis, on es va formar un embús de 13 quilòmetres.

Cap a les 8 del vespre van arribar centenars de guàrdies civils, que van intimar els manifestants - uns 2.000 - a deixar la via lliure. Davant la pacífica negativa d'aquests, la guàrdia civil va carregar brutalment contra les dones, moltes de les quals anaven acompanyades de nens. "Els homes, veient agredides les dones, es van llençar a defensar-les", diu el corresponsal de "La Vanguardia". La Guàrdia Civil va disparar. Els que estaven allà i van veure els fets -segueix dient el mateix corresponsal- "asseguren que el jove mort va rebre el tret directament, després d'haver caigut a terra".

El dolor i la ràbia s'han estès per Carmona, per tot Andalusia i Espanya. La Guàrdia Civil va dir que el cadàver no retornaria de Sevilla a Carmona (Miguel Roldán havia estat traslladat a un hospital de la capital) i alguns joves van prometre que tot Carmona seria a l'enterrament. A la fi el cadàver va ser conduït a Carmona. Però per evitar la manifestació popular el viatge i l'enterrament es van fer subreptíciament i de matinada. El cementiri de Carmona era totalment voltat per la Guàrdia Civil que no el va deixar fins bastant després d'acabat l'enterrament.

Moltes han estat les expressions de condemna del crim. En citarem algunes. Al CORREO DE ANDALUCÍA, diari que ha tingut una postura informativa molt encomiable, s'ha publicat una carta signada per 651 capellans i seglars en la qual denuncien vigorosament el crim. A totes les misses fetes a Carmona el diumenge següent als fets es va llegir una homilia sobre aquests on, entre altres coses, es diu que el poble té dret a ser escoltat en les seves justes peticions i que si els camins ordinaris per a fer-les no donen resultat, s'explica que siguin considerats com a poc eficaços. Es diu que no s'hauria de permetre l'ús d'armes mortíferes per a restablir la normalitat de l'ordre públic.

Un impressionant funeral a Carmona, amb tot el temple atapeït de gent. Tots els capellans de la població i molts de Sevilla i d'altres llocs hi van assistir. A Còrdova, 700 persones assistiren a una missa concelebrada per 12 capellans, a la parròquia de la Sagrada Família. A la del barri de la Corza, un altre funeral. Cent dels assistents es manifesten a la sortida. També hi va haver una manifestació a Carmona.

A Sevilla, el dia 3 d'agost, 70 taxis van circular amb llaçades negres a les antenes i a les portes. Un grup de taxistes va anar a la redacció d'EL CORREO DE ANDALUCIA a expressar la seva condolència i l'adhesió al diari per la seva actitud.

A Catalunya, malgrat la dispersió estival, s'ha reaccionat contra el crim de Carmona. L'actitud més notable ha estat la de 15 associacions de veïns, de caps de família i centres socials barcelonins que han manifestat la seva condemna i la solidaritat amb els veïns de Carmona en un escrit enviat a l'alcalde d'aquella població andalusa i amb còpia al Governador Civil de Sevilla.

Estendre la solidaritat oberta amb les víctimes de Carmona és avui una manera de preparar el clima de convergència cap a les grans accions de masses necessàries per posar fi a aquest règim assassí, defensor de privilegis i indiferent a les necessitats del poble!

Agua y no sangre

POR vez primera durante la Paz de Franco, las tierras de Sevilla se han teñido con la sangre de un inocente, abatido por las fuerzas del orden durante una manifestación de pro- [illegible] hemos ampliamente de graves incidentes ocu- [illegible] de los barrios de [illegible] ia en sus hogares [illegible] decidieron

Començament de l'editorial de EL CORREO DE ANDALUCIA, del 3 VIII-74

La fotografia de sota és del mateix diari

La manifestació de Carmona que la Guàrdia Civil va regar amb sang.